

Sygn. akt IV CSK 16/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku I. N.

przy uczestnictwie T. G., M. G., M. W., M. W., J. B., J. P., H. M., J. O., B. Z., A. W.
i T. L.

o stwierdzenie nabycia udziału we własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała podstawę z pkt 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przywołana w tym przepisie podstawa w postaci oczywistej zasadności skargi ma miejsce wówczas, gdy trafność zarzutów skargi jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka, bez przeprowadzania wnikliwej analizy. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca.

Zgodnie z ustaleniami sądów meriti współwłaściciele nieruchomości wpisani do księgi wieczystej, a później ich następcy prawni, nie dokonali podziału nieruchomości do korzystania. Zatem zgodnie z art. 206 k.c. każdy z nich współposiadał i korzystał z całej nieruchomości w takim zakresie, jaki dawał się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Trafnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że S. M., na rzecz której zasiedzenia udziału w nieruchomości domaga się wnioskodawczyni, nie będąc współwłaścicielką nieruchomości nie mogła nabyć przez zasiedzenie wybranego przez siebie udziału, należącego do jednego z współwłaścicieli. Skoro bowiem współwłaściciele władali nieruchomością w sposób niepodzielny, to osoba niebędąca współwłaścicielką nie mogła uzewnętrznic woli samoistnego posiadania wybranego udziału należącego do jednego z współwłaścicieli.

W świetle powyższego, nie można uznać, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo. Uwzględniając również, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. –

Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]